57nord.dk
Reflex nr. 41

Kolofon

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57º Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57º Nord.

Ansvarshavende redaktør: Kell Ivan T Thygesen.
Redaktion: Jan Nygaard og Kell Ivan T Thygesen.

Reflex udgives i PDF-format. Det anbefales at åbne filen med den nyeste udgave af Adobe Reader.

© Copyright indehaves af de enkelte forfattere.

Kontakt: reflex@57nord.dk
http://57nord.dk/tidsskrift.php

ISSN: 1903-0738

Reflex årgang 11, nummer 41, juli 2018

Velkommen til en ny omgang med Reflex.
Vi har skiftet ud på redaktørposten, hvilket i første omgang kan ses i, at tidsskriftet fremstår i et nyt format - en printvenlig version - i A5.

Vi forventer at udsende et podcast-tillæg med nogle af bidragene indlæst som lydfiler under navnet “Radio Reflex.”

INDHOLDSFORTEGNELSE

Side 4 - 5	Jan Nygaard
Side 7 - 16	Anni Birgit Sørensen
Side 18 - 28	Steen Byrdal
Side 30 - 41	Kell Ivan T Thygesen
Side 43 - 47	Daniel Mantel (anmeldelse)
Side 48 - 57	Digte fra Nordkraft 2018
Side 58 - 61	Mikkel Grøn (anmeldelse)
Side 62 - 65	KIT Thygesen fra nr 40
Side 68 - 69	Julian Andersen
Side 70	David Elmquist

Lay out og fotos ved KIT Thygesen

JAN NYGAARD

Kundskabens æble

der voksede et æbletræ på en slette for fem hundrede
tusinde år siden
et æble hang der på træet
et sultet menneske på vandring tog æblet i øjesyn
mennesket havde den rene følelse af sult
og nysgerrigheden om det skulle smage
der var ikke fjendtlige væsener i nærheden
hverken sabeltandede kattedyr, ulve, bjørne, mammutter
eller andre mennesker
så mennesket satte tænderne i æblet

der voksede et æbletræ på en slette for hundrede
tusinde år siden
et æble hang der på træet
et sultet menneske på vandring tog æblet i øjesyn
tænkte
mon der er et tabu
mente det ikke
satte tænderne i æblet
der var ikke andre rivaler i nærheden

der vokser et æbletræ på en slette den dag idag
til høst bærer det sine æbler

denne høst kom der en sulten pædagogmedhjælper forbi
så på æblet der strålede i solen
tænkte på de love og spilleregler
som skulle hindre ham i at tage æblet
men sulten var for stærk
og han satte tænderne i æblet

han gik derfra med en underlig fornemmelse

12 timer efter fik pædagogmedhjælperen besøg af politiet
med pinlige billeder fra offentlige webcams på sletten
nogen havde givet politiet et praj
det fangede netmedierne tillige
overskrifter såsom
pædagogmedhjælper moler æbler på transnationalt ejet grund
12 timer efter igen
og fyring af pædagogmedhjælperen per email

et halv år efter
sættes den tidligere pædagogmedhjælper i aktivering
hos et transnationalt selskab
som plukker af frugt

hvem behøver en big brother
når rovdyret befinder sig under lige huden på den almindelige borger
der er intet skjulested i den sociale jungle

Poesi er
- kommunikation

ANNI BIRGIT SØRENSEN

Sammenhænge

Som blodårers netværk
livsstrømme gennem viadukter
katakombers labyrintiske løngange
infrastrukturelle forbindelser binder bånd.
Hånd i hånd, relaterede
i kædedans om livets træ.
Forgreninger, udløbere, rodnet,
forbundne led.
Bærere af vand, formidlere af lys.
Sammenhænge.
Tilknytninger.
Stoffets vævede tråde.
Alle og enhver har sin plads i helheden.
Henvist til hinanden.
Står i forhold til.
Alting relativt.

ANNI BIRGIT SØRENSEN

Du elsker og forandrer

Gennem det, vi giver hinanden
leves livet.
Gennem giverens hænder
strømmer livet.

Du tror og forandrer.
Du elsker og forandrer.
Troen på, at der er mere,
får dig til at gribe øjeblikket.
Du ændres uforudset.
Du er allerede grebet,
inden du falder.

Kærlighed gør en forskel.

Livets hændelser.

Vi holder hinandens liv i vore hænder.
Det hænder, at de holder til livet.

ANNI BIRGIT SØRENSEN

Som en strøm af tårer

Flakkende om
alene og hvileløs
viljeløs og vildfaren
i labyrintens kaotiske
netværks gåde.
Gange forbundet
på kryds og tværs.
Selv så jeg ingen forbindelse.

Ingen så mig,
ingen hørte mig,
ingenkom mig i møde,
ingen rakte ud,
ingen bankede på mit hjertes dør.

Fanget i mit mismods kælder,
så jeg kun mørket;
tilgroede, lukkede passager.
Øde tomhed.

ANNI BIRGIT SØRENSEN

Et øjeblik

To mennesker mødes
et kort øje-blik,
de ser hinanden i øjnene,
og alt kan ske.
Tiden står stille -
et evigt sekund.

Blikket er atter vendt bort,
de passerer -
vandrer videre,
hver på deres vej,
måske mødes de aldrig igen.

Intet skete,
og dog kan alt være forandret -
i dette ene evige sekund.

Når menneskers sjæle
hilser dybt på hinanden.

ANNI BIRGIT SØRENSEN

Forbindelsesveje.

Trådnet opfanger dråber
vandet bringer velsignelse
vækstens håb i en ørken
jord og himmel er forbundet

mild morgen tåre-dug
vejene mellem mennesker
fører videre frem
en vandring mod lysets åbning

gaven lever
livet giver.

ANNI BIRGIT SØRENSEN

Vennemøde

Univers aner et andet anderledes univers
imødekommende dans
foran dig på din vej
stråler en mulighed for forandring
med en glædesvelsignelse i åbenhed - som fremtid.
Inderst brænder den samme flamme.

Univers møder univers
en verden i skred
nu dine øjne
smelter sig ind i mine
aldrig mere det samme - som før.
Inderst brænder den samme flamme.

Univers fletter sig ind i univers
et liv fødes
på ny – skabelse -
døden har dødet sig selv
kærligheden er genfødt - som altid.
Inderst brænder den samme flamme.

Univers flytter univers
kosmos i bevægelse
evigheden lyser klart
i dette øjeblik
et helligt vendepunkt - som nu.
Inderst brænder den samme flamme.

Univers trækker sig bort fra univers
og hilser farvel
tag vare på min sjæl
i det fjerne
du fremmede - som ven.
Inderst brænder den samme flamme.

ANNI BIRGIT SØRENSEN

Intet menneske er en ø.

Kender jeg mig selv?
Før du har kendt mig?
Før jeg har kendt dig?

Anelse bliver til vished
i havet
mellem
to sjæleøer.

Intet menneske er en ø.

Intet menneske lever
uden at være forbundet
med andre sjæle
i det dybe.

Vibrerende styrke dansende toner
hjertelige sanglege
mellem
selvstændige væsner
i glad erkendelse
af gensidig
afhængighed.

Min lykke og vækst
afhænger af dig.

Klokkerne ringer
altid
for dig.

Derfor kan jeg ikke
være
lykkelig,
uden du er det.

ANNI BIRGIT SØRENSEN

Ved vadestedet.

Her mødes vi,
her krydses vore veje.
Ved vadestedet.
Vi søger til kilden,
når kræfterne
skal fornyes.
Ved vadestedet
skifter vi heste,
sadler om,
vælger måske
en anden retning.
Ved vadestedet
mødes vi, hilser,
hører nyt,
udveksler erfaringer,
giver venskabsgaver,
hviler ud.
Ved vadestedet
drikker vi af
livskilden.

Poesi er noget
-vi giver hinanden

STEEN BYRDAL

Sårbarhedens styrke

Jeg kender en blomst
Der er så sart
Der er sårbar
Den smukkeste knop
når den folder sig ud

Jeg kender en pige
Der er så sart
Hende med en sårbarhed
Det gør hende smuk
når hun vandrer rundt

Jeg fornemmer et mirakel
når det ser mørkest ud

Hvad kæmpes der imod
når kræften angriber dem
og kræfterne tømmes

Blomsten og pigen vil mødes
De vil kæmpe kampen
I ensomhed
I Tosomhed
Sejrshymne høres

Cellerne
De kommer marcherende
som en flok buldrende
elefanter på krigsstien
Lykkes missionen?

STEEN BYRDAL

I denne tid

Det er vår
Snart forår
Det er tiden
hvor alt vokser
Nye vækster titter frem

Forventningens tid
Forberedelsestid
Udfordringer opstår
Kommer det
til at koste?

Hvad gør vi nu?
Hvordan gør vi?
Kommer vi
på tværs af
jeres planer?

Må I tage et valg?
Hvordan og hvorfor?
Vort dilemma er
at yngstesønnen

er blevet stor

Han bliver snart konfirmeret

Dejligt
Han glæder sig
I er velkommen her

Vi forstår
at mange bliver
konfirmeret
netop denne dag
Invitationerne vælter ind

Derfor kan vi
kun sige
Det valg I træffer
respekterer vi
Ingen sure miner her

Det vigtigste
Det er at vores børn
bliver glade
Denne dag er deres fest
Gerne med lidt solskin

STEEN BYRDAL

Mors dag

Tænk på mor
Giv hende opmærksomhed
Gør hende glad med en blomst
chokolade eller andet godt

Et minde for livet
som tak for de byrder
du har båret
De gange du såret har pustet
De mange krammer du har givet

Et minde for alle de gange
du har lyttet

blot lyttet uden ord
med kærlighed

en mors kærlighed
Den største der findes

Du fortjener mere
end blot en blomst
Nemlig min respekt
tak fordi du gav mig livet

Livet som den
største gave
der gives
Når livet er slut
er savnet dog størst

Kærligheden for det liv du gav
Det forsvinder aldrig
Du er mor uanset hvad
I dag tænker jeg på dig
kigger på den himmelske sky

Og siger tak

STEEN BYRDAL

En voksen kvinde - en lille pige

I enhver voksen kvinde
gemmer sig en lille pige
En lille pige, der drømmer
store drømme
En lille pige med et håb
Om at verden i morgen
er bedre end den i går

Den lille pige er blevet stor
Sommerfugle letter
Hun smiler som aldrig før
Lidt grå hår, måske
Men tag ikke fejl - i
vigør som aldrig før
En frisure - Der sparker
Scoretricks eller blot
den nye glade følelse
om frihed

TILLYKKE

STEEN BYRDAL

En søster af hjertet

Derude et sted er der én
der venter på dig
Én der gør dig glad
Én som er vigtig for dig
Tør du åbne op
Tør du vise vej

Hvis du tør
så vil du
mærke en glæde
du sjældent har set

Du vil mærke gennem gaver
Du vil mærke gennem blomster
Du vil se andre
vise dig kærlighed

Dagen er ny
Der kan ske
uventede ting
Vær parat

STEEN BYRDAL

Opinionsundersøgelse

Kære Max
Vi skriver til dig, fordi
du har været på pension
for hunde

Det er vigtigt, at du svarer korrekt
hvis vi skal anbefale
stedet til andre
firbenede venner

Hvor mange stjerner, vil
du give stedet?
Der gives et til fem WUF
Et er skidt og fem er godt

WUF – WUF – WUF

Kun 3 hvorfor?

WUF - WUF
Han stod altid i vejen
når jeg skulle sove.
Jeg indtog hans hjem
utaknemmelige skarn.

Nu er jeg kommet hjem
og det er ham, der havde
brug for motion.

WUF – WUF – WUF – WUF – WUF

Max gør
Han er glad
Han er kommet hjem

MAX HUNDETANKER

Det er ej så galt
at bo på hotel
og så er det
rent luksus

Værten tror
han bestemmer
men nej
Jeg har magten

Sover i hans seng
med øjet åben
For rasler han med snoren
Vi går en tur

STEEN BYRDAL

PUST IND – PUST UD

Træk vejret
Pust ind – Pust ud
Jeg kender en pige
der ikke kan få luft

Hendes lunger er
skamferet for altid
De fik lidt for meget
røg, selv om hun
sagde stop, da
lungerne blev kolde

Hun, der er så glad
hiver efter vejret,
som en mus, der piber
Hun, der altid smiler og
hvis hjerte, der stråler af
kærlighed, når børnebørn
siger hej!

Hun kæmper videre
Lyden, fodsporene
du hører, er fra én
der kæmper

Poesi er
(ud)dannelse

KELL IVAN T THYGESEN

Magtens veje og vildveje

jeg magter det næsten ikke
at tænke på den
jeg har den
eller jeg har den ikke
eller selvfølgelig ikke
magt som blænder
den hule staffage
den enerverende vindbeutel
sirener der hyler i natten
og plager min nattesøvn

fri mig for den
magt der bruges
til at holde freden i skak
blandt frihedselskende
marionetter med trang til
amorøse eskapader
smurt ud over
flade bakker med englevinger
trukket op af den omkransede
dunkle dynd

Jo, magt er vigtigt
som sandslotte der
skylles bort af næste tidevand
jeg udformer spir
og vindebroer
der skal sænkes og besejres
for at dølge min lidenhed
når jeg drager ud
og ind for at bekæmpe
ondskab, dumhed og forstillelse

sand magt er kittet
som farven i min aura
der holder alt på rette plads
magt er at føle varme
dukke op på kolde dage
med kongetanker til rette tid
når kongstanker smelter
for vi mange der
må udstå en kaldelse
vi ikke kan svigte

KELL IVAN T THYGESEN

Selfie

Du møder et menneske,
som indgiver dig glæde,
ved at du føler dig genkendt
i din bedste udgave,

Det er da mig en gåde,
hvorfor mange ser grimhed
og gribes af ondskab
og lysten til at lyve.

For at fortrængte følelser
af svig og svigt ikke skal overtage,
holder man fast ved det gamle ego
for længe.

Kan tanker dræbe?
Påtvinger vi hinanden
egne sjælelige dårligdomme?

Som øjet danner
farvede modbilleder,
danner sjælen
moralske modbilleder

Eifles

Narcissismens paradoks er
villigheden ved
at kapre frivillige til at stille op
til éns selfies.

Narcissistens mareridt er,
når bakspejlet dugger,
og kameratelefonen samtidig
er til reperation.

At se sig selv,
som sin næste
spejlvendt.
Det elsker vi at hade.

Jo bedre jeg lærer at elske
egne nuancer, jo bedre
er jeg til at se andres.

Spørgsmålet er så bare
hvordan mennesker
med sjæleligt 'grå stær'
er besværede.

KELL IVAN T THYGESEN

Zen

Fredfyldt er ritens rum,
alle viljer stemmer
stammens sum.

Klokker klinger
sjælen er klar
gløden gødes af glæde
ånden er vár.

Dualiteten rummes i ét,
alt hvad hænder
tolkes med fred
sandheden er god
godheden er smuk
skønheden er sand,
ét liv og dets frugt.

Forandringen kommer
fra visdommens skød,
mod åndens sommer
bliver friheden sød.

Det mindste ord
er bygget af selvet
det fryder og gror
selv tidsler beror

Forandringen vokser
af fredfyldte ord.
Det samme i fjor,

med andre ord.
Alt er nyt ,
lige som i fjor.

Zone

Er det gode liv en løgn?
skal virkeligheden virkelig bøjes,
før den evige lykke er i hus?

Curlingforældre per excellence
finder forbilledet hos den unge
Gautama Siddharta.

Ufred, lidelser og død
aldrig måtte krydse
hans øje og fod.

Det største forældreopgør
stod for, da han fattede
at en væsentlig del af livet
var ham blevet forholdt.

Han lod familie være familie,
forlod kone og børn
med samt sit fædrende slot
for at sone forræderiet.

For at finde vejen,
var det en nødvendig fordring
før den store åbenbaring,
at han blev hjemløs,
hvilket han først senere forstod.

Opvæksten hos den gode
fader, i den bedste mening,
den doserede næring for sjælen,
af godhed, skønhed og sandhed
hjalp ham dog med,
at gennemføre forberedelserne,
til at møde åndens realitet.

Mennesket vokser
med næring det formår
med krop og sjæl kapere,
hvis klangbund det forstår.

Er menneskesønnen mon større
end sin strenge Fader?
Er Guds søn mere
forandringsparat
end sit ophav?

Måske, måske ikke,
men han er
mennesket nærmest,
og derfor er det
ham, vi kendes ved.

Historien om Os fra Oz

Der var engang i et land ikke så fjernt fra her og ikke så langt fra nu, en familie der hed Os. Den bestod af en far og en mor og deres fælles datter, der var blevet gammel nok til at begynde at tænke over relationerne i hendes hjemlige virkelighed. Hun havde det privilegium at have to fuldt møblerede værelser.

Det ene havde hun hos sin far. Hans hus var næsten helt nybygget. Det havde alt, hvad man kunne ønske sig af moderne komfort. Der var smarte installationer, som var ved hånden til enhver situation. Vinkælderen var kun i kælderen, når han ikke havde brug for den. Til hver en tid kunne han taste årgang, land, vindistrikt og drue ind på sin phone, og de flasker, der faldt indenfor kategorien, dukkede op på anretterbordet.

Det samme gjorde sig gældende med spisekammeret (han kunne godt lide at bruge de gamle navne, med det var også det eneste, der mindede ham om gode gamle dage). Kød, grøntsager, mel og gryn blev straks hentet automatisk fra de rum, hvor budet fra forhandleren havde anbragt dem.

Når Et var på besøg, det kaldte han altid sin datter, trods det at hun faktisk hed Agnete, fordi hun, som han sagde, var hans et og alt, så blev hun sat på en piedestal fra start til slut. Hun var meget stolt over, at han kaldte hende nummer ét, men at hun måtte sove alene i et specielt værelse på første salen, i et tårn han havde fået anbragt midt i huset, var hun ikke specielt vild med. “Det er til dig, fordi du er nummer ét, og derfor skal bo øverst.

Byen de boede i var ikke så stor, ikke større end at Agnete kunne cykle fra sit ene værelse til det andet, som hun havde hos sin mor.

“Mor, hvorfor skal jeg bo alene ovenpå i fars hus?” spurgte hun sin mor.

“Jeg har fortalt Lars Ole Gorm masser af gange, Skat, at du bedst kan lide at bo, som du bor her hos mig,” svarede moren, der hed Patricia, men som oftest bare blev kaldt Pat. “Men han vil jo aldrig høre på, hvad jeg siger,” tilføjede hun hurtigt. “Så, nu er du her, og vi to skal rigtig hygge os. Hvis du går ned i hyggerummet, så laver jeg cacao og smører et par boller.”

I Pats hus var alting hjemmelavet og håndlavet. Det havde taget hende mange år at samle, hvad hun betegnede som det nødvendigste for at kunne føle sig tryg og leve i harmoni med sine torterede følelser. Det var hun og hendes mand blevet meget uenige om.

For ikke at Agnete skulle vokse op i et fjendtligt miljø, enedes de om at have hver deres hus, hvor de kunne være den bedste udgave af sig selv, og Agnete kunne bo på skift.

Pat nussede om hende og fortalte historier fra gamle dage, om mormoren der blev olympisk mester i discoskast, for kort efter at dø under mystiske omstændigheder, inden Patricia var blevet voksen. Fra

da af besluttede Pat sig for aldrig at smide noget væk, som hun eller nogen fra hendes familie selv havde lavet.

Det eneste hun siden havde sagt farvel til var Lars Ole Gorm, fordi han længe havde ønskede at realisere sine fremtidsideer, og de ikke passede ind i hendes verden. Derfor tog han bruddet med ophøjet ro og begyndte straks at planlægge det hjem, han altid havde ment var det optimale, som udstillede hans kløgt og forstand.

“Hvor kan du bedst lide at bo?” var blevet et hverdagsspørgsmål for Èt, hos både Pat og L.O.G.

Lidt efter lidt var det gået op for hende, at det, de egentlig spurgte om, var hvem hun bedst kunne lide, og derfor var hun begyndt ikke at svare dem. Hun blev mere og mere trist, og det kunne hverken L.O.G. eller Pat forstå.

I Oz boede der en troldmand, og en dag gik de alle tre derhen for at spørge ham, hvad de skulle gøre for at gøre Agnete glad igen.

“I ved begge to, hvorfor I ikke bor under samme tag, hvis jeg forstår jer rigtigt?” lagde Den store OZ ud med.

“Ja selvfølgelig,” tog L.O.G. Os over. “Jeg har måttet opgive ethvert fremskridt, som ikke har været en del af Pats mors verden. Hendes ulykke er blevet vores ulykke. Jeg har måttet gøre mig fri, så da Pat ønskede, at vi levede adskilt for barnets skyld, var jeg klar.”

“Og har fortiden ikke en plads i dit hjerte?” fortsatte Den store OZ.

“I mit hjerte, jo, men hjertet bygger ikke fremtiden,” svarede L.O.G. “Fortiden er som en drøm, ukonkret, og kan manipuleres. Og jeg beskæftiger mig ikke med drømme. Kun den slags, der kan materialiseres, og derved stå til trone for alverden.”

Den store OZ vendte sig nu mod Patricia. Hun slog øjnene ned og granskede sin hukommelse.

“Jeg har født et barn, et barn af tiden. Jeg ønsker mig, at det barn skal få en opvækst, bedre end jeg havde. Mit liv var eksponeret i offentligheden, fordi min mor var nummer ét i sin sport. Tragedien, der fulgte, tog alt fra mig.

Jeg måtte udstå, hvordan tiden efter mors død nedgjorde hendes minde og beklikkede hendes ære, og jeg var som barn ikke i stand til at forsvare hende.”

Patricia snøftede, og tog et lommetørklæde frem og tørrede tårerne bort fra øjnene. “Jeg kunne kun forsøge at bevare de få ting, hun havde sat sit mærke på, for at kunne mærke hendes ånd. De rummer min mulighed for at knytte mig til hende. Jeg husker hende, som den hun var og stadig er.”

Hun samlede sig og fortsatte: “Det er det jeg forsøger at give vores datter, ægte ting, der kan bevare mindet og ære hendes familie, så hun aldrig skal føle sig svigtet og

alene, hvad end fremtiden vil diktere som sandt eller falsk."

Den store OZ rømmede sig. "Jeg forstår nu, at I begge elsker Et og ønsker at hun vil kunne fortælle den historie, hvor fortid og fremtid har betydning for hinanden, men I ved ikke hvordan. Memorabilia for at skærme nutid og fremtid på den ene side, materialiserede visioner, der kan forme og lede i fremtiden på den anden.

Kampen om nutiden ses i jeres datter, som elsker jer begge, men ikke kan tilfredsstille jer begge."

"Jeg er som beskytter af denne by, af den samme overbevisning, at fremtiden skal have en fortid at støtte sig på, og samtidig skal fremtiden stadig have mulighed for at kaste nyt lys over fortiden.

Men man må holde kilderne åbne, og ikke overlade nutiden til en slagmark. Ét Os må ikke tørre ud, som et gidsel af fortid og fremtid, så jeg ser mig nødsaget til at tale med hende, alene.

Hun må bo her hos mig, så længe det tager for Et at forstå jer, Pat og L.O.G. - så hun kan få ro på sin tid og sin historie.

Og I to skal lære at elske igen, så I ved I er værd at elske. Søg ikke jeres usikkerhed bekræftet af én, ved at stille uforståelige spørgsmål om muligheden for ikke at elske, når man besidder en medfødt kærlighed der er ren.

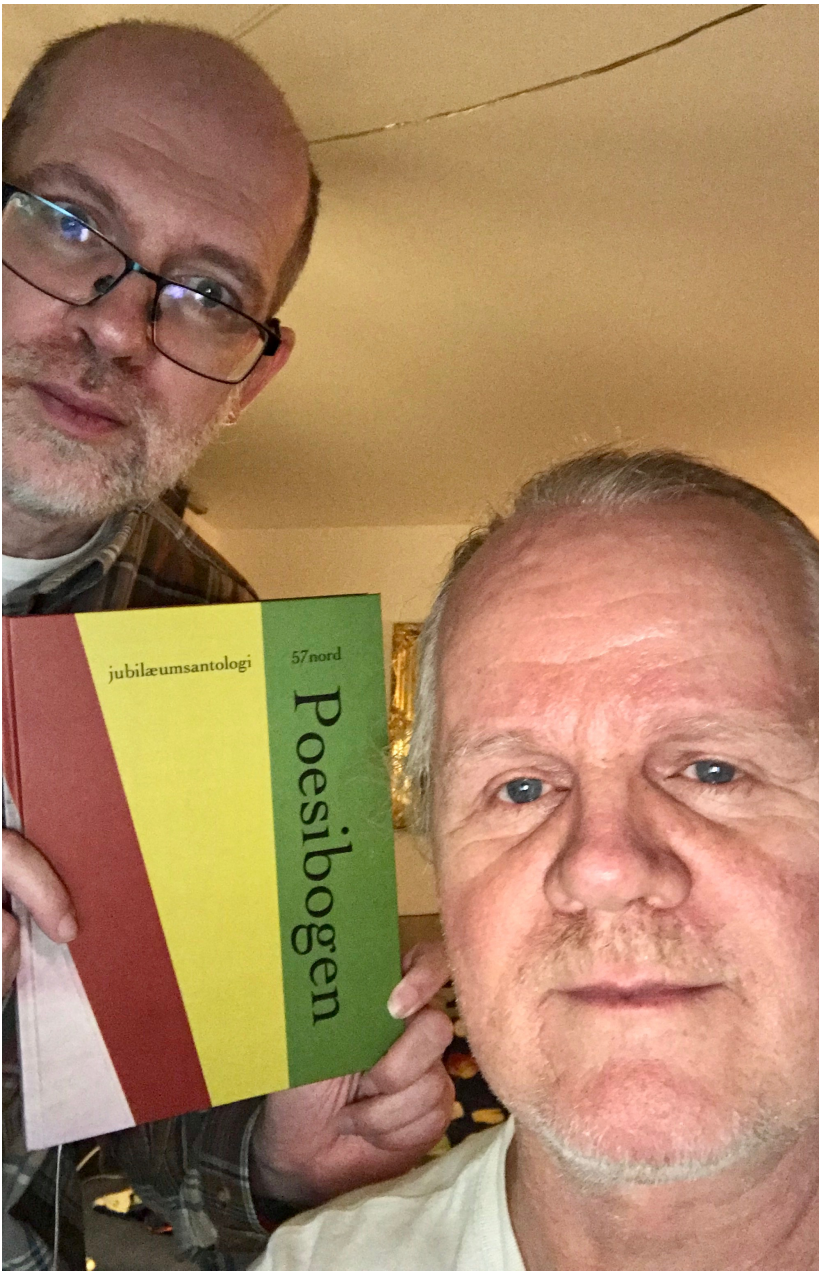
jubilæumsantologi
57nord
Poesibogen

DANIEL MANTEL

POESIBOGEN - Mere end bare en kladde.
Meget mere.

En slags anmeldelse.
'Poesibogen' er en antologi, udgivet af foreningen 57nord. Baseret på 10 års bidrag til e-tidsskriftet Reflex (og dets 'aflægger' Afvigelse.)
Hele 40 forskellige lyrikere, skribenter, forfattere er repræsenteret.
Det er mange! Men fakta som disse er fuldt beskrevet i selve bogen, ikke mindst i den fyldige og reflekterende 'Fortale'. Det er kendetegnende at det ikke er et forord, men netop en fortale: Særegent som så meget ved Poesibogen, på godt og ondt. Lykkeligvis langt mest godt og næsten intet ondt.
Ja; denne 'anmeldelse' har allerede afsløret sig selv som værende ret begejstret for Poesibogen.
Det må så forsøges begrundet, underbygget, argumenteret for…

57nord har udover deres periodiske Reflex og det 'afvigende' Afvigelse, også stået for oplæsningsarrangementer i Ålborg og omegn; med hop helt til f.eks. Aarhus. (-Aalborg / Århus? Smag og behag…) Men med Poesibogen har den ganske aktive forening begået en regulær BOG. Det er simpelthen en fornøjelse at sidde med udgivelsen i hænderne:

Hardcover og pænt gedigen i tykkelse. Omslag med gennemtænkt lay-out; helt ned til font på forside og ryg. Ja, en 'ægte' bogryg med plads til at se godt ud på reolen. Bagsiden er en collage; dén og farvevalg på cover-front er måske noget der kunne diskuteres, men uanset hvad: Der er tænkt over det! Og det hænger sammen. Overhovedet at udgive en så regulær antologi i trykt form, er et 'thumbs up' og til behag for sanserne.

Og så er der jo også et indhold, nu da formen indbyder til at ivre op på første side.

Og minsandten, her er der (også) tænkt omhyggeligt. Poesibogen ER en poesibog. Forstået på den måde, at mellem hvert bidrag, er der 'blanke' sider; "Mine Personlige". Ganske som de poesibøger der gik på omgang blandt veninder i skolegården, med lidt 'Hå-hå, tøsepjat' fra drengenes side… Der så alligevel lige skrev et vers eller noget andet. Dét er bibeholdt i poesibogen, og da det ER en antologi med yderst forskellige bidrag, er det faktisk ikke kun 'tilbage til skolegården', men nyttigt til kommentarer og egne tilføjelser. Idéen ganske enkelt god: Det virker! Og når det så endda brydes et par gange af illustrationer, er det endnu en markering af konceptet. Så langt så meget godt.

Med ikke mindre end 40 forskellige bidragydere, alle med det eneste til fælles at de tidligere har været bragt i enten Reflex og/eller Afvigelse, er en 'anmeldelse' af hver

enkelt umuligt. Men der er tale om forfattere, primært lyrikere, der spænder meget vidt. Det ER lige fra lidt forsigtige forsøg fra den famøse 'skrivebordsskuffe' til ret så kendte / anerkendte navne. Som ikke skal nævnes ved navn her: Læs selv! Da det ER en antologi og et jubilæum for Reflex / Afvigelse, er det faktisk en styrke. Modsat mange andre antologier, er spændvidden i Poesibogen noget der kan kaldes repræsentativ. Det er i sig selv et studie i den skrivende persons udvikling, og igen: Det virker. SKAL der indvendes noget, er det lidt tilbage til form: Visse steder er det kikset med opsætning og lay-out; som eksempel den 'klassiske' med en prosatekst hvor hver linje er 'trukket' så det skifter mellem overdreven luftighed til sammenpresning af ordene. At det så lige i dét tilfælde passer til teksten er vist held… På den måde er det tydeligt at 'trykning' og forarbejde til er foregået digitalt. Det er vilkårene i disse tider, (-hvorved denne 'anmelder' straks kan sættes til mindst 50+ år), og svært at bebrejde hverken redaktør eller 57nord.

40 vidt forskellige bidrag… Med nogle af de navne der er iblandt, kan det undre at Poesibogen ikke har fået mere omtale. Og at den ikke står på ethvert bibliotek under 04.xx eller 86.xx. Hvor en del af de navne i forvejen står med en eller flere udgivelser. Uden at nævne navne… Der er heller ingen tvivl om, at adskillige af bidragyderne til Reflex og dermed Poesibogen enten er på vej med eller allerede er ude med deres første selvstændige udgivelse. Og da har Reflex sandsynligvis været ét af

trinnene mod det. Hvilket gør Poesibogen som 'opsamlende' antologi til mere end skønlitteratur: Om XX år er der flere bidragydere hvis begyndelse er dokumenteret i Poesibogen: Og voilá: Så er den også litteraturhistorisk interessant. Navne nævnes ikke… Men man ('man'...) ER kun et menneske, så et par af de mest overbevisende eller overrumplende bør fremhæves. Og her skeles IKKE til hvorvidt det drejer sig om såkaldt etablerede forfattere eller ej. Ved læsning af Poesibogen ER der bare nogle enkelte der rammer plet. Indvending: Dét er i høj grad et spørgsmål om 'anmelderen' selv, og afspejler dennes smag og det modsatte. Hvortil der kun kan svares: Ja! Men så læs dog selv… Generel opfordring, specielt til… Alle.

Nå, men denne 'anmelder' KAN ikke undgå at nævne følgende som på den ene eller anden måde hæver niveauet i Poesibogen. Så at sige ligger øverst i det 'repræsentative'. Før der uddeles roser (-eller andet stikkende), skal der lige et stort NB ind: NB!: Flere af bidragyderne er blot repræsenteret ved et eller to stykker lyrik / tekst, og er derfor "udenfor bedømmelse". Det er en smule ærgerligt, men igen er det svært at bebrejde Poesibogen: Hvis både mængden af bidragydere der gør det 'repræsentativt' OG konceptet med en 'poesibog' skal holdes… Er der bare ikke plads nok. Sideantal, ganske enkelt. Tilbage til de åbenlyst fingerfærdige ordjonglørere. NU er det tid til lidt navne. Igen med understregning: Det er denne 'man's mening; andre vil vurdere… Anderledes. Gør endelig det! Af samme grund,

opfordring til at læse Poesibogen SELV, er der ikke citater fra de af 'anmelderen' fremhævede. Som er… (Det er næsten som en Oscar-uddeling… Trommehvirvel og gallaopstadset): Næh… Egentlig ikke. Poesibogen bør og skal læses af alle blot en smule interesseret i dansk litteratur. Så er det op til den enkelte at finde DERES yndlinge. Og med dejlig plads til egne notater og eventuelle forsøg på forbedringer. Eller vers fra skolegården dengang i 19XX… Poesibogen kan købes på Saxo.com. Billigt! For en BOG i den kvalitet og så gennemført på alle måder. OG så KAN man jo også plage sit lokale bibliotek: HVORFOR har I ikke den på hylderne? Ja. Hvorfor har de ikke det?
Poesibogen er en gave… Nåja, dét kan den også bruges til.
Denne 'anmelder' er meget glad for Poesibogen.
Og glæde skal som bekendt spredes…

Herunder følger 10 af de ‘blanke’ sider, som vi var heldige at få ‘beskrevet’ ved fremstødet på Ordkraft.

Forlægger og lyriker Asger Schnack , “Vild med bøger” vært Flemming Møldrup foruden et digt fra islandske Einar Mar Gudmundson og godtfolk på gulvet som Otilie med 90 års livserfaring og andre evigtunge kvinder med dybtfølte hjertekvaler bidrog til succesen.

Poesi er noget
vi giver hinanden

God Ordkraft. 2018

Kell Duggen

Lyrik redder liv!

[illegible]

[illegible]
5/4 · 2018

[illegible] Mair
[illegible]
5/4 '18

Einar Mar Gudmundsson

Kampråb fra nord!

Du som har dit hjem
på en ø i hjertet
og himmelrummets vidder
et forton under dine fødder.

Rak mig nordlysene!
Jeg vil danse med
den yngling der
holder på stjernene!

Vi flår skindet af mørket
og skærer hovedet af
ekendigheden.

"I BEGYNDELSEN
VAR ORDET..."
CLAUS O. SONDERGAARD

Før og Efter.
Jeg mistede et menneske
jeg elsker.
Og altingblev før og efter.
Ellen Schmidt
9000 ORD

Hvad var 'det -
som fortrylled'
første möde
med dig.
Med glimt af sjælefred
- og söde dröme.
- Og tanker som fil
kinden til at glöde
på mig.

Inge Gjørlund

Fraværets konsekvens

I morges vågnede jeg
gysende kold, sitrende
sjæl i flammer

Ivar væk
varmen væk
kysseme væk
krammet væk

Ydmyget af mine egne
forestillinger om frihed
gik jeg
på stive ben
ud

Tændte for motoren
cruisede
gennem landskabet
på vej →

mod kraften
ordkraften
Overvældelsen
nydelsen
fællesskabet
den høje luft
duftende af
lidenskab

6/4-18

Love Dalberg Bentsen

Søndag Morgen

Kun et åndedræt herfra
en dyb indånding - pust langsomt ud
jeg falder - ned i min krop
og lander i dine arme
i dine varme arme

Kun en tanke herfra
som samles og koncentreres
Fokus, Lotus, fili... bum
Du ser på mig og forstørres i mit indre
Dine øjne, læber og dit sind
jeg suger det hele ind

Kun et suk herfra
jeg mærker hvor blid du var
Langsomt forsvinder jeg ind
i dig og mig og.....
Søndag morgen

Karina P. Pilgrim

At elske er at forvandles,
og nærstem
som at dø.
At lægge op og forlade
sin lune trygheds ø.
At miste alt,
hvad man eju,
ig selv
sit liv
sin fred.
Alt det, der kostet mindre
er ikke kærlighed

L.

Poesibogen

Kedelhallen i Aalborg
mikrofonstemmers rungen
i hallens lydhøre ekko
stand på stand
går folk forbi
fanges af ordets kraft
"skriv et digt"
må godt være dit eget
poesibogen her
tá'r du med hjem
som belønning for
dine ords kraft

Torben L-N

I kurvestolen, i vintersolen
drømte jeg, at intet var forgæves.
Jeg drømte, at de store valse kun gik itu,
for at vi skulle hinke rundt med hinanden
på en langt mere gribende måde.
At de ufødtes afsindige skalaer kunne noteres,
at de pludselige dødsfald læses
som en skøn, svungen skrift.
Jeg drømte, at du alligevel elskede mig,
at ingen ensamhed er så stor,
at kærlighedens dråbe går omkuld i dens hav.
Jeg drømte, at et helt livs rædsel,
kunne spares op til en lykkelig dag,
og det måske var idag.

Søren Ulrik Thomsen
(indskrevet af Ørene Høg)

En af dem, der red med fane

Af Mikkel grøn

Sidetal: 163
Genre: eventyr
Målgruppe: 12+

Et rigtig fint eventyr med masser af spænding. Sproget i eventyret er meget anderledes end hvad man normalt støder på og det skal man lige vende sig til, men når man først har gjort det giver det en ret fed indvirkning på bogen. Og som nogle nok har lagt mærke til er titlen et palindrom, hvilket jeg syntes er et specielt titelvalg, men det passer til bogen.

Eventyret handler om prinsen Heraku, under en voldsom krig får han til opgave at beskytte Frej Rullesten på drengens rejse til Goridonien hvor freden hersker, men rejsen der til er farefuld og selv om de vælger de mindst valgte stier lurer farerne stadig om hvert et hjørne de runder. Heraku og hans nære venner lærer konstant noget nyt om deres land og om sig selv. Sammen må de tænke så det knager for at få det til at lykkes, men tankens kraft er ikke altid nok.

Uddrag af Mikkels Grøns Bog

22 Stileben og stille nat

Vores venner satte sig ned i en rundkreds, Høxbro havde tændt et bål, varmen varmede deres hjerter og over bålet havde Herku en pind med 11 frøer som knasede over flammerne. Oppe på himmelen hang de to måner og lyste i et mælkehvidt skær. Ditte nuldrede sine tær, hun duftede til sine fingre, de duftede af lakrids. Claudemir sad i skrædderstilling på ruinens tag, han stirrede ud i horisonten, og forsøgte at meditere på et punkt udenfor hans bevidsthed. Men den ene tanke efter den anden forstyrrede hans vågensøvn. Der var et valg han var nødt til at vælge, hvad der skulle ske med Tora, hun lå henne ved bålet, bundet på hænder og fødder og skærede sine tænder. Han kikkede på sin stav der lå ved hans fødder, i grasset der var gult og grønt indimellem, han kunne se at der havde været nogle og sove på det sted hvor deres rejseselskab havde slået lejer. Heraku tog pinden af bålet og lagde de saftige frøer på et palmeblad og pressede en citron over retten og serverede kokusmælk dertil. Ditte madede Tora og nynnede en sørgmodig melodi for hende. Der begyndte at støvregne og dråberne havde næsten ingen lyd da de ramte jorden, men Herku lagde ekstra brænde for bålet og slog sin hættetrøjes hætte op over sin tankefulde hjernes, sorte hår. Høxbro bøvsede

så højt at en krage der sad i hængebirketræet tæt derved, lettede og fløj mod sydvendte med flakkende vingeslag. Han knasede frøen der smagte af en mellemting mellem fasan og skrubbe. Han smaskede og hans skæg blev fedtet ind i safterne der klistrede sig fast i de brune krøllede hår. Han tog en kokusskål og vaskede sit skæg og gik over til vandløbet, der skvulpede lifligt og han dyppede hele hovedet i bækken og skyllede sig, da han kikkede op så han at der var et skilt ved en næsten udvisket sti. Der stod ”Bronxby” og han skyndte sig over til bålet, ”jeg har fundet et skilt til en by, et eller andet sted, hvor jeg synes vi skal fare af sted hen, så kan vi måske finde ud af hvad der står på det pergament” Der gik et sæt i Claudemir ”Ja byer er ofte gode, men ligeså tit er der flere farer, onde er byer sjældent, ethvert eventyr starter i en by” Han gik over til bålet og stirrede ind i flammerne der slikkede om brandestykkerne der var blevet helt ravorange. Han gik over til Tora ”Du bliver nødt til at gå din vej vi kan ikke hjælpe dig, for du er blevet en vampyr, og vi kan ikke risikere at blive bidt af dig, snart vil din lyst til blod komme over dig, og det eneste råd jeg kan give dig, er kun at bide dine fjender. Hvis du løber mod nord vil du nok finde nogle der kan mætte sig, dine tænder er allerrede ved at blive spidse, gå nu og gå med fred, så ses vi en dag, Hjemme i kongsgården, jeg lover at se om jeg kan finde noget medicin der kan helbrede dig. Skyerne så ud til at blive en kende mere alvorlige, men ikke så alvorlige at de

havde lyst til at sove i ruinen. I Stedet gik de over til bækken og stirrede på skiltet, der var brunt og skriften var af blod og skriften var skrevet så den lignede dværgskrift. Ditte hoppede op og ned ”dværge dværge jeg elsker dværge hun lavede en koldbøtte i græsset og blev en smule våd.” Da hun rejste sig op igen kunne hun se at Tora løb af sted mod Nord med hendes gyldne kappe flagrende efter hende. Ditte stirrede ned i jorden ”jeg har mistet en ven jeg troede jeg havde” Claudemir tørrede en tåre af hendes kind, ”i ses igen når skovsøen hjemme fryser til is.” Sommervarmen fik cikaderne til at spille på deres vinger ekstra højt og der faldt en dyb stille ro over natten. Høxbro sov ikke han holdt vagt og varme for og fra bålet der blussede op for hver gang han puttede brænde på det. Regnen var holdt op, men dittes øjne var stadigt våde, og hendes hår blev ved med, at falde ned i ansigtet. Hun var sur for hun havde slået sig på sin tå, nede i ruinens mørke. Hun satte sig op med et sæt, da hun hørte en ugle tude i natten. Hun vækkede Heraku og gik over til Høxbro. Uglen landede ved siden af Heraku og om den havde den en seddel, men i dens vige stak der en pilespids ud og den var tydeligt udmattet af at flyve, med den skadede vinge. Heraku aede den og hældte lidt Whisky op i hånden så, den blev en smule beroeligt. Høxbro og Claudemir ville snuppe sedlen, men den var kun ment for Herakus øjne og netop han var den eneste der kunne få viklet brevet af uglens spidse klør.

De slettede vers fra nr 40

KELL IVAN T THYGESEN

Elsket - elsket ikke

Da jeg var barn
var der ingen der
sagde jeg var elsket
der var ingen
der gav kys og kram
på daglig basis
jeg var bare lykkelig
ved at kende mig elsket

Hvor jeg kommer fra
var det normalt
ikke at snakke om
selvfølgeligheder
at problematisere
begreberne med
at man skulle kunne
være ikke elsket

KELL IVAN T THYGESEN

Da sjælen udvand(r)ede

Esmeralda danser
sjælen ud
blandt gadens
godtfolk som hellige

Højt i tårnet bimler
den døvstumme klokker
overstadigt
med alt han råder over

Fryd og frygt forenet
i en runddans
der smelter alle
hjerter af sten

Himlen føler sig
tættere på jorden
tættere på stålsatte
så vel som tvivlende

Dansen standser brat
Esmeralda er borte
sjælen krymper sig
stensætninger tager over

KELL IVAN T THYGESEN

Om at sætte et hold

- i en narcissistisk tid

En kreativ proces er
en rejse ind i sig selv,
og samtidig
en rejse ud af sig selv,
hver til sin tid.

Grænser må overskrides,
modet skal være der
til at kunne vælge
intuition, samtidig
med der skal være reson,
til hver en tid.

Tolerance eller tilgivelse
ikke en farbar vej,
når ærlighed må være Gud
i en narcissistisk
hver til sin tid.

Det spændende og
det forudsigelige
skal inaugurere
både hjerte og hjerne
tilgodeses
til hver en tid.

Kreativitet skal øves,
vejen må komme én i møde,
intuition doseres over tid.

Og alt er såre godt,
tid er rum
rum er tid
til alle tider

lyrisk kirurgi
ord som forløser silke
- sætter sjælen fri

***Her** følger så to debutanter, som jeg har forsøgt at få lidt information om, for at kunne præsentere dem for Reflex læsere. Anonymitet/alias bør kun være med redaktørens accept, men da der ikke er tvivl i mit sind om den bagved liggende identitet, trykker jeg dem op alligevel - denne gang. Det skal ikke hedde sig, at vi ikke lader folk komme til orde.*

Julian havde indsendt sine to tekster uopfordret i april og i maj, inden jeg overtog Reflex mailen, så det var først for få dage siden, langt over deadline, jeg blev gjort opmærksom på, at der lå to mails, jeg ikke havde set.

Jeg skrev da til ham og roste ham bla. for valg af navn på sin mailadresse og spurgte til, hvordan han ville præsenteres.

Kort efter vendte han tilbage med dette: "Jeg synes, at digtene skal stå for sig selv, altså ikke noget med at gøre noget særligt ud af emailadressen freedomforheroes@yousee….dk . Men altså - Julian Andersen, 50 år og fra Esbjerg. Har skrevet til sin egen skrivebordsskuffe i mange år og synes, at det kunne være sjovt at få noget med i Reflex, som jeg har hørt godt omtalt. Vh Julian"

Julian har valgt at slutte sin anden tekst med 3 linjer fra mit digt "Nettroll til leje" fra nr 37. Det er ikke comme if faut at 'stjæle,' men det forbliver dog en gratis omgang for ham, denne gang.

David har ikke reflekteret på min henvendelse, men hans digt rummer mere kvalitet, så han kommer også med.

De har ikke selv kommet med en overskrift, men jeg vil kalde Davids for **"Tus-brødre"** *og Julians* **"Rumleskaft."** *Så opfylder de betingelserne for et reflekterende digt og ikke blot et smædeskrift, indsendt af en stå- eller måske* ***stråtrold****.*

JULIAN ANDERSEN

Der kom en vred mand
hans ord var som stående Buddha-statuer
i den grønne vinter på Månen
Han ville beundres for sit mandsmod
og for de grå hår
på pikken
Han ville ind
i centrum af samfundet
udgyde sin visdom
som Dr. Jekyll på skovtur
med Mr. Hyde hvor maskerne
kunne falde
efter behag
Da Berlin-muren faldt
nedskrev han sit doktrin
og svor hævn
på fællesskabets vegne
Kvinderne dånede
for de vidste...
Han ville ind
Han ville ind
Han ville ind
Men pludselig vågnede han
Og regnen var grøn
Verden var ikke længere grå
Og tårerne flød
ud af pikkken

JULIAN ANDERSEN

Der stod han så – løgneren
hans saltstøtte af løgne omgav ham
mens alle omkring ham flygtede langt væk
Han var blevet en saltstøtte
men det var han ligeglad med
for som slangen i paradiset måtte han
gennemføre sin mission

Han var manden med sheriffhatten
manden med de grå hårs visdom
manden der vidste alt om sine egne visioner
Og aldrig havde han løjet så desperat som nu
Aldrig havde hans pistol siddet løsere
Aldrig havde den russiske nationalsang klinget bedre

Og han løj som ind i helvedes forgård
mens han forvandlede sig til en saltstøtte
og messede sit mantra:
”Jeg slår et kæmpe slag for friheden
jeg ved ikke hvorfor jeg gør det
jeg ved ikke om det nytter
Jeg ved bare – at det gør godt at gøre det.”

DAVID ELMQUIST

Vi tegnede en Fønix på hinandens kroppe
med permanent tusch
Da fuglene atter rejste sig
af vores sammenbrændte aske
og fløj videre uden os
Forstod jeg en dybere mening

"Relationer" *- som har været udmeldt som tema for dette første nummer, med den gamle redaktion tilbage i nye roller - favner meget bredt. Genremæssigt fremstår det det både i en* ***poetisk****, en* ***episk*** *og sågar i en* ***drama****-kontekst.*

Som Anni nævner det i sine digte, er alt relativt, og alene er vi uinteressante, intet, men dog heller ikke en ø, alene.

Steen griber temaet ved at øse af sin kærlighed til næsten, personificeret i familie, unge, gamle, syge og sågar menneskets bedste ven, hunden.

Jan, der åbner den poetiske første del af nummeret, reflekterer tit ud fra en samfundsmæssig politisk kontekst, og her har han favnet vidt, og langt i tiden.

Mine digte udspringer ofte af meditative situationer, som jeg bevidst eller ubevidst bringer mig i, hvilke jeg da forsøger at uddrage en lære af. Forhastede konklusioner er roden til meget ondt.

Jeg åbner derefter den episke del med 'eventyret' om familien Os fra Oz.

Daniel løser til perfektion, den tilsyneladende umulige opgave med at dele sol og vind mellem 40 medvirkende forfattere, ved hjælp af sin egen underfundige humor og indsigt i menneskets altovervejende interesse, for sig selv.

Opfølgende kan man læse 10 sider som normalt er blanke i Poesibogen, men her udfyldt med digte skrevet af publikum på Ordkraft 18 i Aalborg.

Mikkel Grøn er epiker af natur, med fantasifulde fabulerende ordlege, som han gennem sin interesse i Rollespil, har forfattet til en eventyrroman. Her i uddrag.

Den afsluttende drama del fremstår lyrisk-episk, men udspiller sig uden for bladets rammer. Der må man kunne læse indenad, for at få den med her.

Tak til de medvirkende og andre læsere. Det var godt at få Reflex tilbage på sporet. Og selv om der er sket nogle ændringer nyskabelser, håber jeg ikke, det har skuffet dig.

Hjælp os i stedet, med at støtte op om 'Den gamle Dame (42 Merkur-år), og lad os gøre det endnu bedre næste gang.

Vh Red.